

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3983/2545

บริษัท ดี.ที.ซี. อินดัสตรีส์ จำกัด กับพวก โจทก์ บริษัท ไทยปากกาอุตสาหกรรม จำกัด กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 271

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยยื่นคำแถลงลงวันที่ 23 กันยายน 2540 ต่อศาลชั้นต้นว่าศาลชั้นต้นออกคำบังคับับระบุจำนวนค่าเสียหายรายเดือนที่จำเลยต้องชำระไม่ถูกต้อง เพราะจำเลยหยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์หลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2532 แล้ว แต่โจทก์แถลงคัดค้านว่า จำเลยเพิกหยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์เมื่อวันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา คือวันที่ 1 มีนาคม 2538 เมื่อต่างฝ่ายต่างกล่าวอ้างเช่นนี้ ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังเป็นที่ยุติได้ การที่หลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้โจทก์ชนะคดี จำเลยยื่นอุทธรณ์และยื่นคำร้องขอทุเลาการบังคับ เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ยื่นฎีกาจำเลยก็ยื่นคำแก้ฎีกาว่าได้ทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ ยังไม่เพียงพอที่จะให้ฟังว่าจำเลยเพิกหยุดทำละเมิดลิขสิทธิ์นับแต่วันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเนื่องจากกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่จำเลยใช้สิทธิตามกฎหมายวิธีพิจารณาความบัญญัติไว้เท่านั้น มิได้หมายความว่าหลังจากใช้สิทธิตามกฎหมายดังกล่าวแล้วจำเลยจะต้องทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ตลอดมา จึงขอที่ศาลชั้นต้นจะต้องทำการไต่สวนพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายให้สิ้นกระแสความเสียก่อน แล้วจึงมีคำสั่งในเรื่องนี้

คำพิพากษา

คดีนี้สืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 และที่ 6 ถึงที่ 13 ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 1 และที่ 2 เป็นจำนวนเงิน 6,000,000 บาท กับค่าเสียหายรายเดือนอีกเดือนละ 500,000 บาท และให้จำเลยดังกล่าวใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ที่ 1 และที่ 4 เป็นจำนวนเงิน 1,200,000 บาท กับค่าเสียหายรายเดือนอีกเดือนละ 600,000 บาท สำหรับค่าเสียหายรายเดือน ให้ชำระหนี้ตั้งแต่เดือนมกราคม 2528 จนกว่าจำเลยดังกล่าวจะหยุดการทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งสิ้น ให้จำเลยดังกล่าวชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินจำนวน 6,000,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 และที่ 2 และในต้นเงินจำนวน 1,200,000 บาท แก่โจทก์ที่ 1 และที่ 4 นับแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จ กับให้จำเลยดังกล่าวหยุดการทำละเมิด (ลิขสิทธิ์) ในแบบปากกาแคนดี้คอมแพค และปากกาแลนเซอร์ คาเดช ของโจทก์ทั้งสิ้นและให้จำเลยที่ 1 หยุดจำหน่ายปากกาจ๊อตจอย และปากกาดีกแตก โจทก์ทั้งสิ้น จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 และที่ 7 ถึงที่ 13 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ทั้งสิ้น โจทก์ทั้งสิ้นฎีกา ศาลฎีกาพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 11 ที่ 12 และที่ 13 หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในแบบปากกาแคนดี้ คอมแพค ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 11 หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในแบบปากกาแลนเซอร์ คาเดช ให้จำเลยที่ 1 หยุดการจำหน่ายปากกาจ๊อตจอยและดีกแตก ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 11 ที่ 12 และที่ 13 ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงินจำนวน 1,127,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจำเลยดังกล่าวจะชำระเสร็จ และร่วมกันใช้ค่าเสียหายรายเดือนแก่โจทก์ที่ 1 เดือนละ 84,427 บาท นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจำเลยดังกล่าวจะหยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในแบบปากกาแคนดี้ คอมแพคของโจทก์ที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 11 ที่ 12 และที่ 13 ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 2 จำนวน 3,895,400 บาท

พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจำเลยดังกล่าวจะชำระเสร็จ และ
ร่วมกันใช้ค่าเสียหายรายเดือนแก่โจทก์ที่ 2 เดือนละ 63,751 บาท นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจำเลย
ดังกล่าวจะหยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในแบบปากกาแคนดี้ คอมแพค ของโจทก์ที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ที่
3 และที่ 11 ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 1 เป็นเงินจำนวน 156,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจำเลยดังกล่าวจะชำระเสร็จและร่วมกันใช้
ค่าเสียหายรายเดือนแก่โจทก์ที่ 1 เดือนละ 10,764 บาท นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจำเลยดังกล่าวจะ
หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในแบบปากกาแลนเซอร์ คาเดช ของโจทก์ที่ 1 ให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่
11 ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ที่ 4 เป็นเงินจำนวน 153,360 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
เจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และร่วมกันใช้ค่าเสียหายรายเดือนแก่โจทก์ที่
4 เดือนละ 1,656 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยดังกล่าวจะหยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์
ในแบบปากกาแลนเซอร์ คาเดช ของโจทก์ที่ 4 นอกจากนี้ก็แก้คดีให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ แต่จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 11 ถึงที่ 13 ไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลฎีกา โจทก์ทั้งสองจึง
ขอให้บังคับคดีแก่จำเลยดังกล่าว ต่อมาจำเลยที่ 1 และที่ 3 ยื่นคำแถลงฉบับลงวันที่ 23 กันยายน
2540 ต่อศาลชั้นต้นอ้างว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้หยุดการทำละเมิดต่อลิขสิทธิ์ของฝ่ายโจทก์
สำหรับปากกาตีกแตกหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2532 แล้ว ขอให้เจ้าหน้าที่การเงินของศาลชั้นต้น
คำนวณค่าเสียหายรายเดือนตามคำพิพากษาศาลฎีกาใหม่ เพื่อจำเลยที่ 1 และที่ 3 จะได้นำเงินมา
วางศาลต่อไปโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยื่นคำแถลงคัดค้านฉบับลงวันที่ 22 ธันวาคม 2540 ขอให้
จำเลยที่ 1 และที่ 3 ใช้ค่าเสียหายรายเดือนแก่โจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 นับแต่วันฟ้องจนถึงวันหยุด
การทำละเมิดคือวันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2538 ในวันนัดพร้อม
เพื่อสอบถามยอดหนี้ตามคำพิพากษาศาลฎีกา คู่ความทั้งสองฝ่ายต่างแถลงยืนยันข้อเท็จจริงตาม
คำแถลงของตน ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าเพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการบังคับคดี จึงให้
ส่งสำนวนไปให้ศาลฎีกาพิจารณาสั่งตามคำสั่งศาลชั้นต้นลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2541 จำเลยที่ 3
ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 19 มีนาคม 2541 ขอให้ศาลชั้นต้นไต่สวนข้อโต้แย้งของคู่ความดังกล่าวเพื่อ
ประกอบการวินิจฉัยของศาลฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ 20 มีนาคม 2541 ให้ยกคำร้องของ
จำเลยที่ 3 คำคำร้องให้เป็นพับ จำเลยที่ 3 ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 10 เมษายน 2541 อุทธรณ์คำสั่ง
ของศาลชั้นต้นดังกล่าว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ส่งศาลฎีกาพิจารณาต่อมาศาลฎีกามีคำสั่งเกี่ยวกับ
คำแถลงของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฉบับลงวันที่ 23 กันยายน 2540 ว่า กรณีเป็นเรื่องเกี่ยวกับการ
บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 302
วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลที่ได้พิจารณาคดีตัดสินคดีในชั้นต้นเป็นศาลที่มีอำนาจทำคำวินิจฉัย
ชี้ขาดในเรื่องเกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษา จึงให้คืนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นดำเนินการ
ต่อไป และศาลฎีกามีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของจำเลยที่ 3 ฉบับลงวันที่ 10 เมษายน
2541 ว่า ตามพฤติการณ์แห่งคดีเป็นที่เข้าใจว่าจำเลยที่ 3 มีความประสงค์จะให้ศาลชั้นต้นไต่สวน
ข้อเท็จจริงบางประการอันเกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกา ซึ่งศาลชั้นต้นได้มีคำสั่ง
ปฏิเสธการร้องขอดังกล่าวเช่นนี้ จำเลยที่ 3 ขอบที่อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นไปยังศาลอุทธรณ์ จึงให้
คืนสำนวนไปเพื่อดำเนินการใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป แต่ศาลชั้นต้นยังมิได้ส่ง
สำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของจำเลยที่ 3 ดังกล่าว และให้นัดพร้อม
เพื่อสอบถามคู่ความ ในวันนัดพร้อมเพื่อสอบถามคู่ความ ศาลชั้นต้นเห็นว่ากรณีสืบเนื่องมาจาก
ศาลฎีกามีคำสั่งว่าจำเลยทั้งหลายได้หยุดการทำละเมิดวันเวลาใด เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลชั้นต้น

ที่จะพิจารณา ซึ่งศาลชั้นต้นเห็นว่า คดีพอวินิจฉัยได้โดยไม่ต้องไต่สวนพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่าย ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นได้พิพากษาว่า จำเลยดังกล่าวทำละเมิดลิขสิทธิ์ จำเลยดังกล่าวได้ยื่นอุทธรณ์และยื่นคำร้องขอทุเลาการบังคับคดี ย่อมแสดงว่าฝ่ายจำเลยยังมีได้ยอมรับในผลแห่งคำพิพากษาของศาลชั้นต้นอีกทั้งต่อมาเมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ ฝ่ายจำเลยก็ยังมิได้ชี้ว่าเป็นผู้ทำละเมิดลิขสิทธิ์ต่อโจทก์ เมื่อฝ่ายโจทก์ยื่นฎีกา ฝ่ายจำเลยก็ยังยื่นคำแก้ฎีกาว่ามิได้ทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ จึงไม่มีเหตุผลใด ๆ อันควรจะได้รับฟังว่าจำเลยได้หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ไม่ว่าจะด้วยการหยุดการผลิตหรือหยุดการจำหน่าย ก่อนที่ศาลชั้นต้นจะอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา ข้อเท็จจริงในชั้นนี้ฟังได้ว่าจำเลย (หมายถึงจำเลยที่ 1 และที่ 3) ได้หยุดการทำละเมิด ณ วันที่ ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นต้นไปโดยไม่จำเป็นต้องทำการไต่สวนพยานหลักฐานของฝ่ายจำเลยก่อน จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการไต่สวนคำร้องของจำเลยที่ 1 และที่ 3 (ที่อุทธรณ์คำแถลงของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฉบับลงวันที่ 23 กันยายน 2540)แล้วมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดี โจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ในชั้นนี้คงมีปัญหาค่าที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ว่า กรณีมีเหตุสมควรที่ศาลชั้นต้นจะต้องทำการไต่สวนคำแถลงของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฉบับลงวันที่ 23 กันยายน 2540 ก่อนมีคำสั่งว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ที่ 1 และที่ 2 และที่ 4 เมื่อใดหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้ยื่นคำแถลงฉบับลงวันที่ 23 กันยายน 2540 ต่อศาลชั้นต้นยืนยันว่าศาลชั้นต้นได้ออกคำบังคับระบุจำนวนเงินค่าเสียหายรายเดือนที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ต้องชำระไม่ถูกต้อง เพราะจำเลยที่ 1 และที่ 3 ได้หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 สำหรับปากกาตึกแตกหลังจากวันที่ 31 ธันวาคม 2532 แล้ว แต่โจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แถลงคัดค้านว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 เพิ่งหยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ของฝ่ายโจทก์เมื่อวันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา คือวันที่ 1 มีนาคม 2538 เมื่อต่างฝ่ายต่างกล่าวอ้างเช่นนี้ ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังเป็นที่ยุติอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ที่ศาลชั้นต้นอ้างว่าหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ฝ่ายโจทก์ชนะคดี ฝ่ายจำเลยยื่นอุทธรณ์และยื่นคำร้องขอทุเลาการบังคับ เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง ฝ่ายโจทก์ยื่นฎีกา ฝ่ายจำเลยก็ยังยื่นคำแก้ฎีกาว่ามิได้ทำละเมิดลิขสิทธิ์ของฝ่ายโจทก์ จึงไม่มีเหตุผลที่จะฟังว่าฝ่ายจำเลยได้หยุดทำละเมิดลิขสิทธิ์ก่อนวันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกานั้น ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุที่ศาลชั้นต้นยกขึ้นอ้างดังกล่าวไม่เพียงพอที่จะนำมาเป็นเหตุผลให้รับฟังว่าฝ่ายจำเลยเพิ่งหยุดทำละเมิดลิขสิทธิ์นับแต่วันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา เนื่องจากกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่ฝ่ายจำเลยใช้สิทธิตามที่กฎหมายวิธีพิจารณาความบัญญัติไว้เท่านั้น มิได้หมายความว่าหลังจากใช้สิทธิตามกฎหมายดังกล่าวแล้วฝ่ายจำเลยจะต้องทำละเมิดลิขสิทธิ์ของฝ่ายโจทก์ตลอดมา เพราะฝ่ายจำเลยอาจไม่กล้าเสี่ยงที่จะดำเนินธุรกิจที่มีข้อพิพาทนี้ต่อไปหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้แล้วก็ได้ จึงชอบที่ศาลชั้นต้นจะต้องทำการไต่สวนพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายให้สินกระแสดความเสียก่อน แล้วจึงมีคำสั่งในเรื่องนี้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการไต่สวนพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่าย แล้วมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดีนั้น จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ฟังไม่ขึ้นแต่ที่ศาลอุทธรณ์มิได้พิพากษาให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 หยุดการทำละเมิด ณ วันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา (วันที่ 1 มีนาคม 2538) มาด้วยนั้น ยังไม่ถูกต้อง เห็นสมควรให้แก้ไขให้ถูกต้อง" พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 หยุดการทำละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ณ วันที่ 1 มีนาคม

2538 อันเป็นวันที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สุรชาติ บุญศิริพันธ์ · กำพล ภู์สุดแสง · วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3983/2545>